

Ted Hughes

4.
baskı

DEMİR KADIN

Çeviren: Güven Turan
Resimleyen: Kutlay Sındırgı

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

The Iron Women, Ted Hughes

© Ted Hughes, 1993

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2013

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd.Şti. aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1598-3

1. Basım: 2013

4. Basım: 1000 adet, Mayıs 2024

Çeviren: Güven Turan

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Ebru Akkaş

Son Okuma: Mustafa Aydın

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık

ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098

Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü - İstanbul

Demir Kadın

TED HUGHES

Çeviren: Güven Turan

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

TED HUGHES

16 Ağustos 1930'da İngiltere, Yorkshire'da doğdu. Thom Gunn adlı bir başka şairle birlikte İngiliz şiirinde çığır açmıştır. Şiirlerinde hayvanların vahşiliğini ve kurnazlığını yansıtır. Folklor ve antropolojiye olan ilgisi ve kullandığı Yorkshire lehçesi eserlerine yansır. Keskin zekâsıyla, insanlara, onların hayvansı yönlerini öne çıkararak, fazla duygusallığa kapılmadan yaklaşır. 1956'da ünlü Amerikalı şair Sylvia Plath ile evlenmiştir. Eserlerinden bazıları: *The Hawk In The Rain* (1957, "Yağmurda Atmaca"), *Lupercal* (1960), *Selected Poems* (1962, "Seçme Şiirler"), *Selected Poems* (1957-1967), *Under the North Star* (1981, "Kutupyıldızının Altında.")

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Balina Nasıl Balina Oldu? • *Demir Adam* • *İlk Dünya Hikâyeleri*

İçindekiler

Birinci Bölüm	7
İkinci Bölüm	17
Üçüncü Bölüm.....	36
Dördüncü Bölüm	65
Beşinci Bölüm	75
Altıncı Bölüm	92

Birinci Bölüm

Okul bitmiş, Paskalya tatili başlamıştı. Lucy evine doğru yürüyordu, kamış yatakları arasında, bataklığın yanındaki yolda, her şeyin başladığı anda. Yolun derin bir hendeği aştığı küçük köprüye daha yeni ulaşmıştı. Bu köprüye “Susamuru Ziyafeti Köprüsü” adını takmıştı Lucy; çünkü bir keresinde köprünün kenarında, karanlık suların ötesinde, bir susamurunun bir yılanbalığını yediğini görmüştü. Bu tam üç yıl önceydi. Ama hâlâ yolun burasına geldiğinde heyecanlanıyordu ve merakla ileriye, köprüye doğru bakıyordu.

Bugün de her zamanki gibi köprü bomboştu. Üze-

rinden geçerken parmaklıkların arasından, karanlık suya baktı. Bunu, belki aŐađıda, sular da, bir susamuru vardır, kendisine bakıyordur ya da aŐađıda o sırada yüyüyordur diye hep yapıyordu.

Ve bugün bir Şey vardı. Ama neydi o aŐađıdaki sular daki Şey? Korkuluğun üzerinden eğildi ve dikkatle baktı aŐađıya.

Karanlık suların derinlerinde, beyaz bir Şey kıvrılıp bükölüyordu. Bir balık mıydı?

Birden anladı. Bu bir yılanbalığıydı; son derece garip bir Şekilde davranıyordu. Önce bir değil, kavga eden iki yılanbalığı olduğunu sandı. Ama hayır, sadece bir yılanbalığıydı. Önce kendini düğümlüyor, sonra çözüyordu. Ardından hızla daireler çizerek yüyüyor, bir burgu gibi dönüp dönüp duruyordu ilerlerken. Bir anda kuyruğu sudan dışarıya çıkıyordu. Ardından kıvrıla büküle çamurlara dalıyor, gri bir bulutun yükselmesine neden oluyordu. Sonra yeniden yüzeye çıkıyor, kafasını havaya dikeyordu. Lucy onun gaga benzeri kafasını, küçük ağzının açıldığını gördü sonra da. Ağzının iinin açık rengini gördü.

Sonra tekrar kıvranıyor, bir takla atıp düğüm oluyordu. Çok küçük bir yılanbalığıydı. Otuz santim boyunda falan olmalıydı.

Kıvranan, daireler çizen, ileri fırlayan dansını yaparken kanalın akıntısında kayıp gidiyordu. Az sonra suyun ışıldayan yüzü altında gözden yitirdi onu Lucy. Bir süre sonra, ırmağın yirmi metre kadar aŐađılarında başını yeniden sudan çıkardı. Sonra bir döndü ve gözden kayboldu. Sonra yeniden fırladı sudan, pat, pat, pat.

Ne olmuştu ki bu küçük hayvana? Onun böyle garip görünümlü başını sudan çıkarması ve küçük ağzını ardına kadar açması Lucy'nin karnında garip bir sancının burulmasına neden oldu. Yılanbalığını oradan çıkarıp almak ve ona yardım etmek istiyordu. Bir gariplik vardı halinde çünkü.

Tam bu sırada, kanalın yüksek sazlar arasında dirsek yapıp kaybolduğu yerdeki dalgalı ışıltı içinde bir şey çarptı gözüne.

İlkin anlayamadı, başını neyin döndürdüğünü ve dizlerinin bağını kestiğini. Köprünün korkuluğunu sımsıkı kavradı ve bacaklarını hafifçe açtı. Korkuluğun eline sertçe vurduğunu hissetti sanki.

Neydi o?

“Garonk! Garonk! Gaaark!”

Gevşek, paspal görünümlü bir balıkçıl, kamış yatakları arasından çıkmış yükseliyordu. Balıkçılarda görülmeye alışıldığı üzere kanatlarını ağır ağır çırparak düzenli ve ağırbaşlı bir şekilde ağır ağır yükselemiyordu. Tıpkı sarmal bir merdiveni tırmanır gibi dönüyor, bir aşağı savruluyor bir yukarı dikiliyordu. Sonra çok yukarılardan bataklığın ardındaki denize doğru teker meker yuvarlandı. Biri onu çok korkutmuş olmalıydı. Ama ne? Bataklıkta bir şey korkutmuştu onu. Ve bir balıkçılı böylesine korkmuş görmek Lucy'yi müthiş korkuttu.

Bataklık her zaman ıssız bir yerdi. Ama şimdi yalnızlığını daha iyi duyumsuyordu Lucy. Orada durup yukarılara bakarken, yumuşacık bir bulutun yarattı-

ğı mavimsi pembemsi gökyüzü ağır ağır kıpırdıyordu. Sonra yeniden kanalın hafif bir rüzgârla usulca eğilen kamışlarının bulunduğu yere baktı. Yılanbalığı artık görünmüyordu. Hafif akıntı bataklığın içinde onu taşıırken acaba hâlâ kıvranıyor ve başını sudan dışarı çıkarıyor muydu? Köprünün altına, kanala baktı. Karanlık su küçük ışık burgaçları yaratarak sessizce dönüyor ve dalgalanıyordu.

Sonra bir kez daha oldu. Ayaklarının altında köprünün yolu sıçradı ve korkuluk ellerinden söküldü. Aynı anda kanalın suyunun yüzeyi birden beliren küçük dalgalıkların karmaşası yüzünden bulanıverdi.

Bir deprem! Bu bir deprem olmalıydı!

Yepyeni bir korku kısıkırak yakaladı Lucy'yi. Birkaç saniye kıpırdamaya bile cesaret edemedi. Köprünün yıkılması ve kıvrır kıvrır yılanbalıkları dolu bir kanala düşmek yeterince korkutucuydu. Ama bataklığın büyük bir çatırtıyla açılması ve kendisinin ve suların ve çamurların ve yılanbalıklarının ve sazların dipsiz bir karanlığa, belki dünyanın ta ortasına boşalması düşüncesi daha da beterti. Ayak parmaklarının pençeler gibi içe kıvrıldığını ve ayaklarının altının elektriklenip karıncalandığını hissetti.

Sonra hızlı hızlı yürümeye başladı ama bu, iki gökde- len arasındaki daracık esnek bir tahta parçası üzerinde yürümeye benziyordu. Ayaklarını dikkatle kaldırıyor ve usulca ama sağlamca indiriyordu yere. Hem elinden geldiğince hızlıydı hem olabildiğince yavaş. Ama az sonra, elinde olmadan, koşmaya başladı. Ya depremin

şoku tavanı annesinin başına indirdiyse? Ya da kasabayı domino taşları gibi yere yapıştırdıysa? Ya fabrikadaki o kule gibi yüksek makinelerden biri babasının üstüne devrildiyse?

Ve sonra koşmaya başladığında, bir kez daha geldi, vurup dengesini bozdu ve sol ayağı sağ ayak bileğine çarptı ve yere yuvarlandı. Yerde uzanmış yatarken de dümdüz ve soluksuz, bir kez daha oldu sarsıntı. Bu kez yol sanki kalkıp göğsüne ve midesine çarptı, güçlü, sıkı bir gümbürtüyle. Ardından bir daha. Ve her seferinde, yoldaki çakılların yüzünün altında hafifçe sıçradıklarını görüyordu. Ve sonra da, orada öylece yatarken, o çok garip sesi duydu. Duyduğu, hiçbir kuşun sesine benzemiyordu. Ardındaki bataklıktan yükseliyordu ses. Bir itfaiye aracının sireni gibi uzun, acı bir haykırıştı bu. Ayağa fırladı Lucy ve körlemesine koşmaya başladı.

Başı hemen hemen ortaya çıkmıştı. Hâlâ tam olarak başa benzemiyordu, sadece devasa kara, yumrumsu bir kütle idi ve sazlarla taçlanmıştı, üzerinden çamurlar akıyordu. Ama ağız belirgindi ve o ilk ağlamaklı çığlıktan sonra ağır ağır hareket etti, bir yengecin hareketi gibi ve çamurla kökler püskürttü dışarıya.

Yumrunun tekrar hareket etmesi için bir yarım saat daha geçti. Hareket ettiğinde sazlar iki yanında açılarak yukarı doğru kabardı, kalktı ve kara, sulu çamur aktı aralarından. Ağız açıldı ve uzun gümbürtülü bir inilti çıktı içinden, kafa belirgin bir şekilde yükselirken. Bir başka inilti ağlamaklı bir kükreyiş olarak çıktı. Bataklığın üzerinde bir kâğıt parçası gibi savrulan bir martı,

karşısında bir yalılar duvarı gibi dikilen, her tarafından dereler akan, kara çamur çağlayan ve içinde çayır yılanlarının kıvrandığı, susuğanlarının düşerken ön pençelerini salladığı, gözlerini kırıştırdığı, cıyıkladığı, dertop olmuş, kolundan sökülmüş sazlar dökülen şeyden kaçmak için telaşla göğe yükseldi.

Bu kara şey iki üç fil büyüklüğündeydi. Suaygırı kafalı, dev gibi bir dinozora benziyordu, bir katran çukurunda dörtayak üstünde doğrulmaya çalışan. Şimdi, hâlâ bir dinozora benziyordu ama doğrulmuş, oturmuştu. Ve aynı zamanda hem de bir insana benziyordu, çok büyük ama gene de bir insan. Kocaman eller başına doğru uzandı, pençeledi çamurlu saz kalıntılarını, savurdu. Sonra da gürültüler, şapırtılar arasında, iç çekmesini andıran bir haykırmayla o şey ayağa dikildi. Gerçekten dev gibi insan biçimli, kara çamurdan bir nesneydi, doğruluyor ve iniliyor, ıssız bataklığın üzerinde dikeliyordu.

Yarım mil kadar uzakta bir kuş gözlemcisi bir balaban yuvasının üzerine eğilmişti, bir eliyle ölü balabanı

tutarken ötekisiyle bu ölü kuşun üzerinde yattığı soğuk yumurtaları yokluyordu. Üç metre kadar ötedeki gözetleme yerinden bu kuşu günlerce gözlemiş, yumurtaların çatlamaya başlamasını beklemişti. Cıvcıvlerin, daha şimdiden, çıkmakta geciktiklerini fark etmişti. Üçayak üzerinde duran fotoğraf makinesini sallayan sarsıntı geldiğinde, bunun uzaklardaki bir taşocağındaki patlamadan kaynaklandığını düşünmüştü. Garip çığlık sesinin de bir tür fabrika düdüğü olabileceğini sanmıştı. Üç dört kilometre ötede, kasabanın hemen dışında, büyük bir fabrikanın olduğunu biliyordu. Başka ne olabilirdi ki bu? Boğuk sesi ikinci duyuşunda ise daha şaşırtıcı bir şey görmüştü. Dürbünüyle bakmaktaydı o sırada. İki iri leş sineği yuvada durmakta olan balabanın gözlerine konup kalkıyordu. Şaşkınlıkla, kuşun ölmüş olduğunun ayırına vardı. Bütün bir gün, belki dün de ölü bir kuşu gözlemişti. Bu bütün seslerden daha önemliydi. Onun için suyun ve çamurun içinde bata çıka yürümüş, gidip ölü anneyi yumurtaların üzerinden kaldırmıştı. İçi korkuyla doldu. Kuş kaskatı kesilmişti neredeyse.

Ve tam o sırada, orada durmuş, bu kuşla yumurtaları neyin öldürdüğünü bulmak üzere, onları alıp bir bilim adamına götürmeyi düşünmekteyken, işte o sırada, öncekilerden daha güçlü olan üçüncü haykırış duyuldu. Aynı zamanda da bataklık uçsuz bucaksız bir jöle gibi titredi ve aklına depresyon geldi. Belki bu nedenle uyarı sirenleri çalınıyordu!

Gözetleme yerini yoldan bataklığın içlerine doğru uzanan bir setin üzerine kurmuştu. Arkasındaki yüksek,

bir fundalık gibi birbirine geçmiş salkımsöğütler, balıkçılı ve martıyı ürküten şeyin ne olduğunu görmesini engelliyordu. Ama zaten depresyon düşüncesi onu yeterince ürkütmüştü. Soğuk yumurtaları bir avcuna topladı, ölü balabanı kolunun altına kısırdı, fotoğraf makinesini de toplayarak salkımsöğütler altında durmakta olan otomobiline gitti. Tam kapıyı açarken yeni bir sarsıntı otomobili salladı.

Yolun üstündeki ot bürümüş tekerlek izlerinde, Lucy'nin durup yılanbalığını izlediği köprü yakınlarında ilerledi. Sağa saptığında, kasabaya yöneldiğinde, gözleri yerinden uğradı ve beyni döndü. Yüz metre kadar ötesinde, yolun kenarında, hiçbir şeye benzetemediği, iki yana sallanan, eğri büğrü kara bir kule duruyordu. Tabii telsiz anteni değilse, radarla bir ilgisi yoksa, belki de kamufle edilmiş bir nesneydi. O nesne hareket ettiğinde bile ona bir anlam vermeye çalışıyordu. Belki de bir yeldeğirmeniydi, kanatsız, taşınabilen; Amerika'da evleri bile taşıyorlardı. Ya da bir film şirketi bir film yapıyordu, bir korku filmi; bu mümkündü ve korkunç sesin açıklaması da olabilirdi bu. Sadece ne düşüneceğini bilemiyordu, onun için de o nesnenin üstüne doğru sürdü otomobilini.

Ama o şey tam önünde yola çıktığında frenleri kökleledi.

Bu, anladığı kadarıyla, o zamana dek görmediği bir nesneydi. Bataklığın çamurları arasından çıkıp gelmiş olmalıydı, kendi kendine. Saz tomarları yapışmıştı üzerine, aşağılara sarkıyordu, cıvık çamurlarla birlikte, kapkara. Neye baktığını anladığında, beyni buz kesti

sanki. Saçları diken diken olmaktaydı. Katışıksız bir korkunun gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Ama bir fotoğrafçıydı o ve hiçbir gerçek fotoğrafçı ayağına gelen bu fırsatı kaçırmazdı.

Kamerasını kapıp otomobilden dışarı attı kendini, söker gibi çıkardı mercek kapağını ve vizörüne eğildi.

Karanlık doldurdu görüşünü. Geri geri gitti, sallıyordu makineyi bir o yana bir bu yana, kocaman nesnenin tümünü çerçeveye almaya çalışıyordu. Ama vizöründe, tüm boyutlarını almasına fırsat kalmadan, o nesnenin otomobilini kaldırdığını gördü. Şaşkınlıktan nutku tutulmuş ama heyecan içinde, arka arkaya fotoğraf çekmeye başladı, o kocaman nesne otomobilini yola çarparken; kaldırıyordu otomobili havaya ve yere vuruyordu, tekrar, tekrar, tekrar, tıpkı ağır bir halının tozunu silkeler gibi. Kuş gözlemcisi, gelip geçen bir acıyla balaban yumurtalarını anımsadı. Şoför mahallinin yanındaki şapkasının içinde durmaktaydılar. Ama onları unutuverdi hemen, otomobil yola çarparken her defasında, boyalarının ve camlarının infilak edip buhar gibi dağıldığını gördüğünde. Kapılar yerinden fırladı, tekerlekler sazların arasına yuvarlandı ve o nesnenin başındaki ağız açıldı. Korkunç siren çığığı çıktığında ağızdan, kuş gözlemcisi, dönüp kaçmaya başladı.

Ne kadar hızlı koşsa yeterince hızlı gelmiyordu ona. Kara, deli dev eğri büğrü, konserve kutusu gibi parıl parıl otomobili sazların arasına attı ve sonra daldırıp elini bataklığa, birbirine dolanmış köklerle bir avuç bataklık çamuru aldı.

Kuş gözlemcisinin aklından, bir an için bataklık canavarının onu yakalayıp tekmeyi bastığı geçti. Oysa sırtına çarpan, çevresini saran ve onu yolda birkaç metre sürükleyen, fırlatılmış olan çamur kitlesiydi. İçinden kurtulabilmek için debelendi, sımsıkı sarılarak vıcık vıcık olmuş fotoğraf makinesine, pis kokulu kara balçığı tükürerek iliklerine kadar ıslanmış, canını kurtarmak için koştu da koştu.

Evine ulaştığında, Lucy her şeyin eskisi gibi olduğunu gördü. Annesi ne sarsıntı ne sallantı duymuştu. Kızının neden söz ettiğini anlayamıyordu. Daha sonra, akşamüzeri, babası eve geldiğinde, bataklık yolundaki korkunç kazadan söz etti. Bir kuş gözlemcisi otomobilinin kontrolünü yitirmiş ve yoldan çıkmıştı. Aklını da yitirmişti bu arada. Kasabanın postanesine gelmiş, delice, abuk sabuk bir şeyler anlatmıştı. Polisler onu oturduğu kente götürmüşlerdi. Otomobil bütünüyle harap olmuştu. En garibi de boyasının bütünüyle yok olmasıydı. Ve yol da berbat durumdaydı. Sanki ses duvarına çarpmıştı araba. Her şey biraz garipti doğrusu.

Bütün bunları dinlerken bir yandan da Lucy kuş gözlemcisinin ne gibi delice sözler ettiğini merak ediyordu. Belki de hem onu yoldan hem aklını başından çıkararak şoklar aynıydı. O korkunç ağlamaklı çılgılığı unutamıyordu bir türlü. Bataklıkta neler oluyordu? Orada, masada otururken birden kolundaki tüyler diken diken oluverdi.

Kıvranan yılanbalığını düşünmeye başladı.

İkinci Bölüm

Lucy'nin tavan arasındaki odası hâlâ zifiri karanlıktı. Ama uyanık olsaydı garip bir ses duyardı; evin yükseklerinde, karanlıkta, bir tarlakuşu şakıyordu. Ve bahçede duruyor olsaydı, karanlık göğe dürbünle bakıyor olsaydı, ta yukarılarda, dünyanın öte yakasından boy gösteren güneşin ilk ışıklarında ışıldayan, parıldayıp sönen gövdesini de görebilirdi tarlakuşunun.

Tarlakuşunun şarkısı karanlığın içinde çiyle ıslanmış tarlalara, evlerin çatılarına, sakın, ıslak bahçelerin üzerine yağıyordu. Ama Lucy'nin odasında, daha garip bir sesle, kesik mızıldanmayla karışıyordu.

Lucy karabasan görüyordu. Karabasanında, gıcırdayan çatı katı merdivenlerinden biri çıkıyordu. Ve sonra bir el, kapının mandalıyla oynuyordu. Sıkışık bir mandaldı. Kapıyı açmak için mandala basmadan kapıyı kendine çekmek gerekiyordu. Bu özelliğini bilmeden, kapıyı açmak hemen hemen imkânsızdı. Lucy'nin karabasanındaki el, bu özelliği bilmiyordu. Kapının mandalı tıkırdıyor ama kapalı kalıyordu.

Sonra mandal büyük bir şangırtıyla yerinden oynadı ve kapı ardına dek açıldı. Sessizce bekledi yatağında Lucy. Soluk bile almıyordu.

Uzun saniyeler boyunca yatak odası karanlıkta kaldı ve sessizdi, tarlakuşunun uzaklardan gelen şarkısı dışında.

Sonra düşünde, bir el Lucy'nin omzuna dokundu. Başını çevirdiğinde, orada, düşünde, korkunç bir şeyin ona eğildiğini gördü. Önce onun bir fok olduğunu sandı, kapkara, ıslıl ıslıl gözlerini kendisine dikmiş. Ama bir fok olamazdı ki! Kara, parlak bir yağla kaplı bir foka benziyordu. Bir petrol sızıntısı içinde yüzmüş ve çatıdaki yatak odasına tırmanmış bir fok ve şimdi de yüzgeçleriyle omuzlarından tutuyordu.

Ama sonra, omzunda duranın bir yüzgeç değil, bir insan eli olduğunu fark etti. Ve el de baştan sona kapkara bir yağla sıvanmıştı. Birden Lucy onun bir fok değil, kendisi gibi bir kız, hatta kendisinden biraz daha küçük bir kız olduğunu fark etti. Ve el sarsmaya başladı onu ve kız ağlamaya da başladı:

“Uyan! Hadi uyan! Lütfen hadi uyan!”

Bunları öylesine yüksek sesle söylemişti ki âdeta haykırmişti ve Lucy gerçekten uyandı.

Soluk soluğa yatağında doğruldu. Ne korkunç, ne garip bir düştü. Yatak örtülerini üstüne çekti ve karanlıkta kapıya baktı. Açık mıydı? Her gece kapalı olurdu, biliyordu. Ama eğer kapı şimdi açıksa...

Tam o sırada iyice açıldı uykusu, bir şey duymuştu:

Tık, tık, tık.

Penceresinden geliyordu.

Dinledi, soluk bile almaya çekinerek ve ses yeniden duyuldu:

Tık, tık, tık.

Kuş muydu? Erkenci bir kuş? Arada sırada mavi baş-tankaralar gelir, camların kenarlarındaki macunları gagalar ve içeriye bakardı. Ama bunu hep gündüz yaparlardı.

Yataktan indi ve alçak pencerenin önünde diz çöküp perdeyi araladı.

İlkin hiçbir şey göremedi. Her taraf kapkaranlıktı. Sonra burnunu cama dayayınca karşısındaki evin karanlık çatısının şeklini seçebildi. Ve ardından da camın yakınında duran çok garip bir şey çekti dikkatini. Çok küçük ve soluk beyaz renkte bir şey. Gözünü dikmiş bakarken o şey daha yakına geldi, neredeyse cama dokundu.

Nasıl olurdu da benzettiği şey olabilirdi ki?

Fırladı, açmak için yatağının yanındaki ışığı. Bir an için orada durakaldı ve ardına kadar açık duran oda kapısına baktı. Sonra tekrar pencereye gitti.

Camın hemen dibinde, pencerenin dışında, üç tane

kardelen duruyordu. Saplari bir aradaydi ama baslari birbirinden ayriydi.

Nasil olurdu da uc kardelen çatı penceresinin dışında, bu kadar yúksekte uçar ya da yúzerdi ki? Kolu kaldırdı ve pencereyi açtı.

Ardından parıldayan ışık, dışarısının karanlığını daha da karartıyordu sanki. Ama çok yakında duran kardelenleri aydınlatıyordu. Ve işte o zaman çiçeklerin dev bir başparmakla işaretparmağı arasında durduğunu gördü. Hepsi birden kendisine doğru yaklaştı.

Kendini geriye attı ve yatağının üstüne sırtüstü devrildi neredeyse. Orada yatmış, açık pencereye bakıyordu. Bakarken başparmakla işaretparmağı zarif bir şekilde üç çiçeği denizliğe bıraktı ve geri çekildi.

Lucy çok korkmuştu. Ama bundan çok daha fazla meraklanmış ve heyecanlanmıştı. Bunun olağanüstü bir şey olduğu kesindi. Korkmamalıydı. Kendini korkuya kaptırırsa neler yitirirdi kimbilir.

Kalkıp ilerledi ve üç çiçeği aldı yerinden. Gerçektiler. Nereden gelmiş olabilirlerdi ki? Nisanda kardelen mi? Çoktan mevsimi geçmişti kardelenlerin.

Karanlığa dikti gözlerini. Ve tekrar orada, çok yakında, kocaman parmakla başparmak duruyordu ve bir yüksükotu tutuyordu. Yüksükotu! Nisanda? Aylar öncesinden?

Çiçeğe uzandı. Uzandığında çiçek geri çekildi. Ne demek oluyordu şimdi bu? Benim kendisini izlememi istiyor, diye geçirdi aklından. Karabasanını ve duyduğu haykırışı anımsadı.

Ted Hughes

DEMİR KADIN

İki-üç fil büyüklüğünde acayip bir yaratık... Dev gibi ama insan biçimli, kara çamurdan bir nesne... Çevre sorunlarını çözmek için bir bataklıktan çıkıp gelen Demir Kadın'ın hikâyesi Lucy'le arkadaş olmasıyla başlıyor. Lucy'nin Demir Adam'la birlikte dünyayı kurtaran Hogarth'dan yardım istemesiyle ekibe Demir Adam ve Hogarth da katılıyor. *Demir Adam*'da karşılaştığımız başka karakterlerin de karşımıza çıktığı roman, günümüzün en önemli sorunlarından çevre kirliliğine karşı verilen savaşa gerçekçi bir bakış açısıyla yaklaşıyor.

İngiliz edebiyatının en önemli kalemelerinden Ted Hughes'un, *Demir Adam*'dan 25 yıl sonra hikâyenin devamı niteliğinde yazdığı *Demir Kadın*'da, kahramanımız tüm heybetiyle doğayı kirletenlerin karşısına dikiliyor.

roman

YAŞ 10 11 12 +

cancocuk.com

